

Universitats dels Països Catalans reivindiquen MacIntyre

written by Llorenç Prats | 18 de desembre de 2022

Alasdair MacIntyre, pensador i escriptor escocès que ara viu als Estats Units, és un referent àmpliament citat i buscat en sengles universitats dels Països Catalans: la Universitat Abat Oliba a Barcelona i la Universitat Catòlica de València a València. Respectivament, però no únicament, per part de Josep Miró i Ginés Marco. Ambdós en reivindiquen la seva obra i en destaquen, en especial, el text **“Cercant la virtut”**.

MacIntyre és un personatge original expert en temes de filosofia moral. L'ètica política ha estat la seva principal preocupació i això li ha donat notorietat. No és estrany, per tant, que als Països Catalans, on hi ha una profunda preocupació sobre la gestió dels afers públics, hagi arrelat el seu pensament.

Per aquest autor la clau està en argumentar, explicar motivadament les causes i els resultats. I per no defraudar, s'endinsa, en l'obra citada en tres qüestions dures: la guerra justa, l'avortament i la intervenció estatal. I tot i que l'obra va ser escrita els anys 80 del segle passat, aquí sembla que tot just arribi ara tot el seu contingut. La tècnica d'argumentació parteix de **citacions anteriors i contemporànies, en multitud**, tot posant damunt la taula l'amplitud dels temes enmig d'una societat que ho voldria tot senzill, ràpid i útil.

En la modernitat, destaca MacIntyre, ha col·lapsat el debat i la seva resposta és no defugir-lo, el debat. Sense una evolució crítica no hi ha opinió possible. Ni, per tant, veritat. Perquè segons ell, **la veritat és artesanal, cal que**

cada u la construeixi i la vagi perfeccionant, en un esforç esgotador però necessari. El qui no vulgui fer això, no serà res i serà arrossegat aigües avall.

En el llibre *Tres versions rivals de l'ètica* supera l'etiqueta de pensador conservador, és a dir, dels que miren endarrere. Tot i això, com s'exposa des de Barcelona, és rellevant el valor que dona a la tradició, que no al costum. I és que en la primera resideixen bona part dels fonaments morals de la societat en què vivim. Perquè "el llenguatge i les aparences de la moral persisteixen, però la substància íntegra de la moral ha estat fragmentada en gran manera i després parcialment destruïda". Quan passa això, **l'emotivisme i el liberalisme acaben la feina** i els ressorts de la societat sucumbeixen implacablement.

La "comunitat d'aprenentatge" esdevé el nucli on de forma única cadascú ha de buscar les respostes i fer-se les preguntes. I per fer això no hi ha dreceres. Hom s'hi ha de posar. És l'única via per perfeccionar-se un mateix i millorar permanentment, asseguren des de València. I és que la "**comunitat d'aprenentatge**" pertany a la gent i no pas als influenciadors, als mediàtics, a les estrelles o als presidents. Per això, MacIntyre ha renunciat sempre a qualsevol lideratge que acabi dient què ha de pensar o decidir la gent.

Arreu dels Països Catalans sabem bé que els grans canvis socials o les gestes col·lectives comencen perquè es concreten en petits grups. Aquests grups, les "comunitats d'aprenentatge" són la trinxera on resisteix el poble quan està envaït i ja pràcticament ocupat. Per a ell, amb cert pessimisme, és el que passa en la societat postmoderna en què vivim i en la qual com a catalans, dic jo, reaccionem.